

Gita
Balžekaitė

Vainorykštės lietus

Gita Balžekaitė

Vaivorykštės lietus

Iliustruota knygelė vaikams

Tekstas ir iliustracijos – Gita Balžekaitė

Redaktorė – Rima Budrytė

„Naujo vardo“ elektroninių knygų tekstų [autorių teisės](#) priklauso šių knygų autoriams; visų kitų kūrybinių darbų autorių teisės atitinkamai priklauso šiuos darbus atlikusiems asmenims. Lietuvoje autorių teisės saugomos [Autorių teisių ir gretutinių teisių įstatymo](#).

www.naujasvardas.lt

2014

Nuo autorės

Tai knygelė apie spalvas, skirta vaikučiams ir visiems, kam pabodo pilkas gyvenimas pilkame mieste pilkais žiemos ar rudens vakarais. Tegul išdykėlis lietus nuspalvina ir jūsų namus. Perskaityt knygelę griebkite popierių, dažus ir kurkite savo spalvotą pasaulį.

Gita Balžekaitė

Dangu virš miesto
uždegnė didžiulis
juodas debesis.

Kas pasaulyje labiausiai mėgsta
juodą spalvą?

Ogi juodi katinai.

Ir mūsų kieme gyvena toks vienas juodis. Dieną, kol šviečia saulė ir viskas
spindi įvairiausiomis spalvomis, juodasis katinas miega, pasislėpęs namo
šešėlyje. Tik saulei nusileidus, kai visi daiktai pasidaro tamsūs ir juodi, kati-
nas išlenda iš savo slėptuvės. Juodas katinas juodą naktį išsiruošia medžioti.

Kaip nudžiugo juodasis tą dieną, kai saulę užstojo juodas debesis!

Tapo tamsu kaip naktį, viskas aplinkui papilkėjo, pajuodavo.

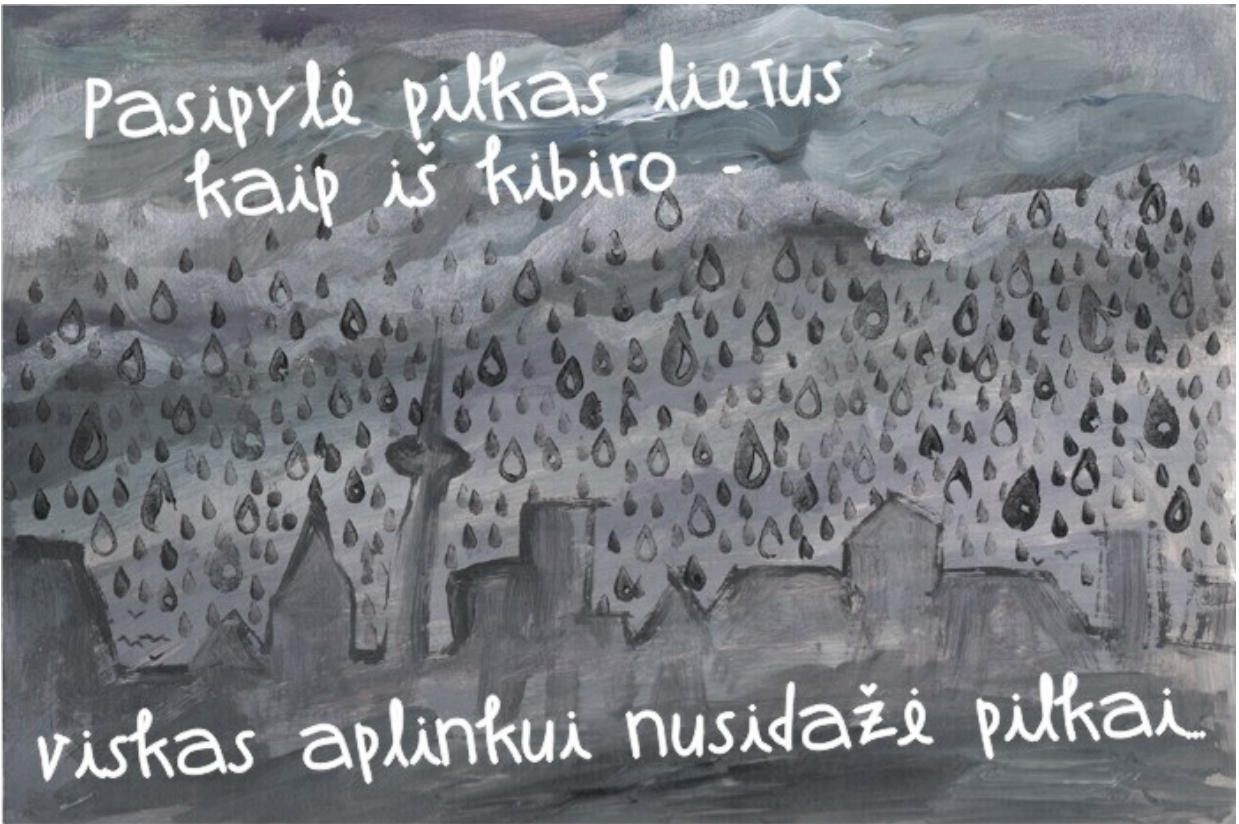
„Kokia graži diena...“ – pagalvojo katinas ir jau ruošėsi

išlįsti iš savo slėptuvės. Bet, o varge! Juodasis
debesis su savimi atsinešė ir lietu!

O kiekvienas vaikas žino, kad pasaulyje
nėra nė vieno katino, mėgstančio lietu.

Ir nesvarbu, kokios spalvos jis būtų...

Pasipylė pilkas lietus
kaip iš kibiro -

viskas aplinkui nusidažė pilkai...

Pilka pasaka

Viename pilkame daugiabutyje gyveno vienas paprastas ir nuobodus suaugęs žmogus. Jį visi kaimynai vadino Pilku Žmogumi. Tas žmogus žinojo, kaip jį vadina kaimynai, bet niekaip nesuprato kodėl. Kas rytą, prieš išeidamas į darbą, jis įdėmiai save apžiūrėdavo veidrodyje: ar paakiai nepajuodę, ar nesimato žilų plaukų galvoje... Ir nusprendęs, jog atrodo visai neblogai, ant savo pilko kostiumo užsivilkdavo pilką paltą, apsiaudavo pilkus, bet blizgančius batus, ant galvos užsimaukšlindavo pilką kepurę, į rankas pasiimdavo pilką skėtį ir išeidavo pro duris į darbą.

Saulē vos ne vos prasklaide
debēsis. Jusidūrus lietui ir
saulei, gimē vaivorykštē!

Ir iš dangaus
praplūpo spalvotas
lietus.

Violetinio lietaus lašeliai
nuspalvino automobilius.

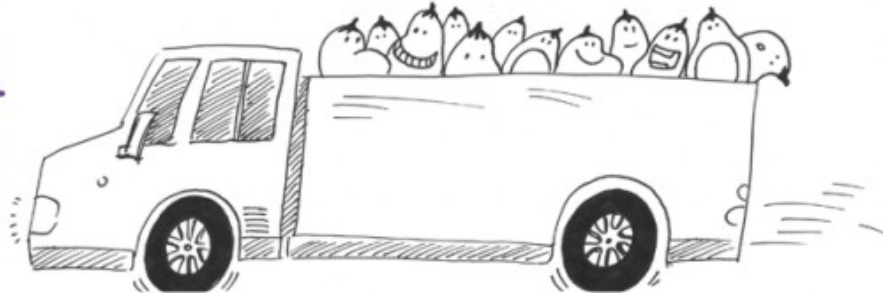

Pačios darbščiausios mašinos iš visų mašinų yra sunkvežimiai. Jie dirba ir dirba, vis veža ir veža kažką...

Violetinis sunkvežimis veža tik daržoves. Ryte prisikrauna jų pilną priekabą, vakare išsikrauna. Ir taip visą savaitę, nuo ryto iki vakaro. Jis vežioja raudonus pomidorus, žalius agurkus, geltonas ropes, baltas bulves ir violetinius baklažanus. Labiausiai mėgsta išvežioti baklažanus... Šie paprastai atvyksta iš šiltų kraštų. Tad visada yra gerai nusiteikę, linksmi ir labai plepūs. Kol sunkvežimis juos veža į parduotuves, šie jo priekaboje juokauja, dainuoja ir šiaip kelia didžiausią triukšmą. „Ak, tie mano šmaikštuoliai violetiniai draugai, – tuo metu galvoja sunkvežimis. Ir šypsodamasis važiuoja toliau. – Kaip gera dirbti darbą, kurį tu labiausiai mėgsti.“

Violetinė
pasaka

Raudoni lašeliai nuspalvino
namų stogus.

Raudona pasaka

Viename dideliame name su smailiu raudonu stogu ant palangės gyveno raudona gėlelė. Gyveno ne viena, o su berniuku, kuris niekada nesiskirdavo su savo raudona kepuraitė. Kas rytą, vos atsikėlęs, berniukas užsimaukšlindavo ją ir išeidavo iš namų. Ar į mokyklą, ar į kiemą žaisti su kitais vaikais. O raudonoji gėlelė likdavo namie ir žvelgdavo pro langą į tolumoje raudonuojančius miesto namų stogus – laukdavo sugrįžtančio berniuko.

Ir šiandien raudonoji gėlelė stebėjo miestą. Jis jai visiškai nepasirodė pasikeitęs. Raudonos gėlės savo raudonomis akimis mato tik raudoną spalvą. Tad ir šiandien visiškai nesistebėdama ir nepastebėdama jokio skirtumo ji šypsodamasi žvelgė į raudoną lietaus nudažytą miestą. Vakare grįžo berniukas. Nusiėmė savo raudoną kepurėlę nuo galvos. Pagirdė gėlelę gaiviu vandenėliu, paglostė jos raudonuosius žiedlapius, papasakojo apie keistąjį spalvotą lietų, palinkėjo labos nakties ir nuėjo į savo lovelę miegoti. O raudonoji gėlelė šypsodamasi žvelgė į savo mylimą berniuką, kol pati užmigo. Ir, kaip ir kiekvieną naktį, sapnavo savo mažąjį draugą su raudona kepuraitė.

Rudi lašeliai nuspalvino parkus
ir juose lakstančius šunis.

Rudas lietus nieko labai nenustebino. Po parkus laksto ir taip daug rudų šunų, o kad atsirado jų dar daugiau, niekam neatrodė keista. Nuostabos nesukėlė ir tai, kad nebeliko nei baltų, nei juodų, nei margų... Mūsų mieste ir taip daug rudų daiktų: rudos katės, rudi žvirbliai, rudos kai kurių žmonių akys... Tačiau gyveno ir dar vienas keistas rudas padaras – rudas pingvinas. Rudas, ir dar pingvinas... Tokių dalykų nedažnai pamatysi. Ir gyveno jis visai ne zoologijos sode, ir nedirbo jokiame cirke. O dienas leisdavo mažitėje šuns būdoje, specialiai jam sukaltoje, ir draugavo su rudais šunimis. Nes nei balti, nei juodi ar margi šunys su rudu pingvinu nenorėjo draugauti. Jie didžiavosi margomis savo kailio spalvomis ir rudą pingviną kartais pavadindavo net taip: rudas kaip... kaip grybas. Bet užklupęs spalvotas lietus visus šunis nudažė ta pačia spalva – rudai. Šunys suprato – spalva jų nepakeitė, jie liko tokie patys, tik kitos spalvos ir gal dar truputėlį protingesni... Nuo tol į pingviną žiūrėdavo pagarbiai, niekas nevadindavo jo grybu, o ir draugų rudas pingvinas susirado daugiau negu reikia.

Ruda
pasaka

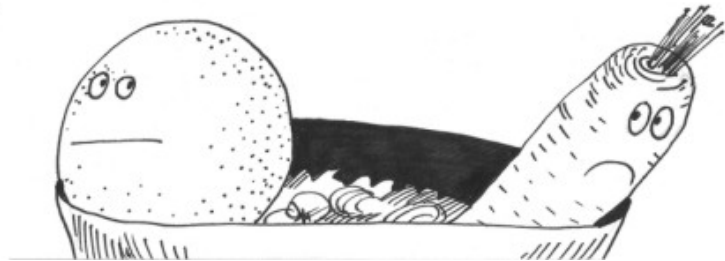
Oranžiniai - nuspalvino
autobusus.

Oranžinė pasaka

Kartą vienoje salotų lėkštėje susiginčijo morka su apelsinu. Jie niekaip negalėjo priėti prie bendros nuomonės: kaip vadinasi ta spalva, kuria jie abu yra nuspalvinti. Apelsinas savo vaikystę buvo praleidęs Italijoje, tad jis aiškino, kad jo spalva vadinasi ne kaip kitaip, o tik oranžinė. Bet kadangi morkai pavyko įrodyti, jog šiuo metu jis visai ne Italijoje, o lietuviškų salotų lėkštėje, apelsinas nusileido ir savo spalvą pavadino apelsinine. Bet morka nenorėjo sutikti ir su tokiu spalvos pavadinimu. Šią spalvą ji vadino morkine. Taip ir ginčijasi morka su apelsinu iki šiol. Nei apelsinas nenori būti vadinamas morkiniu apelsinu, nei morka – apelsinine morka.

O spalva jų gi ta pati...

Geltoni lašeliai nuspalvino
linksmų žmonių drabužius
ir skėčius.

Saulė dažniausiai juokiasi. Ji visada linksmas. Savo juoku užkrečia visus aplinkui. Saulei šviečiant linksmesni darosi ir žmonės. Linksmiau pradeda giedoti paukščiai. Šuniukai – energingiau judinti uodegas, kačiukai – garsiau murkti. Vaikų plaukai nusidažo geltonomis sruogomis, o akyse pradeda žibčioti geltoni saulės spindulėliai. Kartu su saule pasirodo ir geltoni saulės zuikučiai. Jie visų juokingiausi ir linksmiausi. Ar gali būti kas juokingiau nei saulės zuikutis, pačiupęs tave už nosies galiuko! Jei saulė ilgai šviečia, netrukus visas miestas suskamba nuo žmonių, gyvulėlių ir augalų juoko. Ir niekas nežino, kodėl saulė visada tokia linksmas... Gal todėl, kad labai ryškiai geltona?

Geltona pasaka

Žali lašeliai nuspalvino ant stogų
tupinčių žvirblių ir balandžių būrius.

Netoli miško, namelyje vidury žalios pievos, gyveno mergaitė. Visi ją vadino Varlyte, nes mergaitė labai mėgo žalią spalvą. Ji visad dėvėdavo žalią suknelę ir žalią plačiakraštę skrybėlaitę. Mėgstamiausia mergaitės žaidimų vieta buvo netoli jos namų esanti didžiulė žalia pieva. Čia ji dienų dienas praleisdavo skaičiuodama dobių žiedus, kalbėdamasi su plepiais drugeliais bei klausydama nuotaikingų bičių pasakojimų. Mergytė Varlytė turėjo ir draugų – tikrų varlyčių, su kuriomis mėgdavo žaisti slėpynes „Surask žalią daiktą žalioje pievoje“ arba žaidimą „Kas aukščiau pašoks“. Čia ją ne kartą ir gandras buvo sumaišęs su tikra varle. Ir būtų nusinešęs į savo lizdą, jei tik būtų pakėlęs... Visą dieną didžioji pieva ūžia, dūzgia, vilnija nuo žaidimų, šnekų, dainų ir netgi kartais darbų. Vakarop, saulei leidžiantis, visa didžioji žalioji pieva pradeda žiovauti. Net mergaitę apima tas žiovulys. Nes, žinia, jis užkrečiamas. Žiovauja drugeliai, vabaliukai, gėlytės, žolytės, varlytės ir net gandras. Vadinasi, atėjo laikas atsisveikinti ir kiekvienam lėkti į savo šiltą lovytę. „Labanakt, mano žalioji pieva“, – atsisveikindavo mergaitė ir nubėgdavo į savo namelius, jau gardžiai kvepiančius mamos paruošta vakariene.

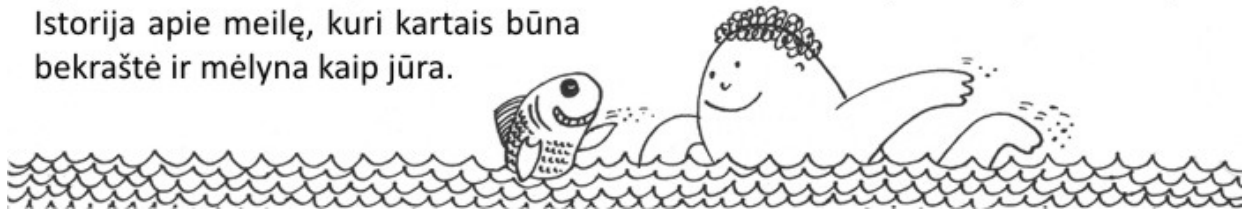
Mėlyni lietaus lašeliai nuspalvino
dviratininkus ir jų dviračius greitus.

Mėlyna pasaka

Vienoje nuostabioje šalyje, kurios krantus iš visų pusių skalauja mėlyna jūra, gyveno mėlynakis berniukas. Jo akytės mėlynos mėlynos kaip ta jūra, į kurią jis kasdien žvelgdavo. Berniukas turėjo mėlyną dviratuką, o jo tėvelis – mėlyną autobusiuką. Kiekvieną dieną jie kartu važiuodavo maudytis jūroje. Saulė šviždavo aukštai danguje, berniukas teškendavosi šiltame vandenyje, o jo akytėse tuo metu atsispindėdavo žydras žydras vasaros dangus.

Vieną kartą berniukas pagavo mėlyną žuvelę. Ji pati išoko jam į rankytes. Abu pažvelgė vienas į kitą. Berniukas – į mėlynąją žuvelę, žuvelė – į mėlynas berniuko akyles. Ir berniukas paleido žuvytę atgal į jūrą. Tik tiek. Svarbiausia, kad jie jau susirado vienas kitą. Dabar jie jau dviese laimingi maudėsi šiltame vandenyje. Ir abu kiekvieną dieną laukdavo, kada vėl pasimatys. Trumpa ši istorija. Istorija apie meilę, kuri kartais būna bekrasė ir mėlyna kaip jūra.

Jaules apšviestas baltas lašelis
nuspalvino varnų pulkus.

Balta pasaka

Pro tamsius debesis į žemę kartą prasiskverbė baltas saulės spindulėlis. Žemėje po pilkais debesimis tą dieną buvo labai liūdna ir niūru. Kartu su savimi spindulėlis atsinešė po mažą gabalėlį šviesos ir šilumos. Sumaišęs gabalėlį šviesos ir gabalėlį šilumos, spindulėlis pasigamino truputėlį džiaugsmo. Kiekvienam savo sutiktam žmogui jis dabar galėjo padovanoti po jo lašelį. O, pasirodo, džiaugsmas užkrečiamas... Žmogus, gavęs lašelį džiaugsmo iš spindulėlio, savo šypsena užkrėsdavo ir kitus savo sutiktus žmones. Ir apsiniaukusi, pilka diena nušvito! Šypsojosi visas miestas. Dienai baigiantis, atėjo laikas spindulėliui grįžti namo, pas motulę Saulę. Išdovanojęs visą savo turėtą džiaugsmą žmonėms, spindulėlis jautėsi labai laimingas. O žmonės šypsojosi iki pat vakaro. Kai kurie – net naktį, miegodami...

Įpalvotas lietus vis lijo ir lijo,
kol nuspalvino visus mieste
žaidžiančius vaikus.

Įspalvota pasaka

Labiausiai spalvas mėgsta vaivorykštė, vaikai ir dailininkai. Vaivorykštė – ji visad spalvota. Vaikai stengiasi būti kuo panašesni į ją ir turėti kuo daugiau spalvotų drabužėlių bei žaislų. Dailininkai dažniausiai rengiasi juodai. Taip jie taupo spalvas savo paveikslams, kuriuos dažo nudažo, taško nutaško visomis spalvomis, kokių tik turi ir kokias pažįsta. Dar spalvas labai mėgsta papūgos. Jų plunksnos margos kaip dailininko paletė. Bet yra ir tokių gyvūnų bei žmonių, kurie nemėgsta jokių spalvų... Visiškai spalvų nemėgsta juodi katinai. Dar spalvų nemėgsta pelėdos. Kad jų nematyti, jos pramiega visą dieną ir keliasi tik naktį, kai nieko nebesimato. Yra ir žmonių, kurie rengiasi tik juodai. Panašiai kaip ir dailininkai. Tačiau tie dar ir piešti spalvotai nemoka. Piešia tik juodu pieštuku arba išvis nepiešia... Turbūt niekam neatrodys keistas faktas, kad žmonės ir gyvūnai, kurie mėgsta spalvas, yra truputį linksmesni už tuos, kurie spalvų nemėgsta...

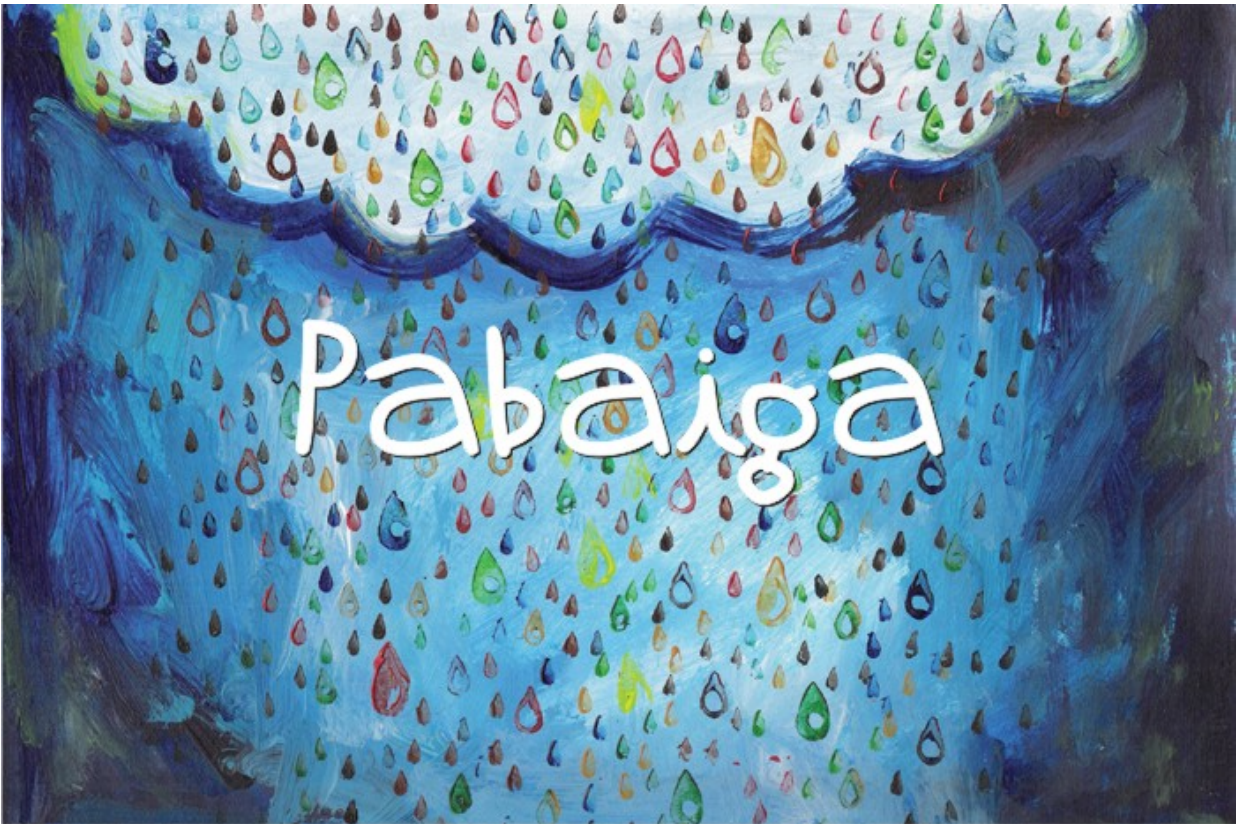

Galiausiai lietus
liovėsi debesys
išsisklaide.

Daugiau knygų ieškokite
www.naujasvardas.lt/knygos